

Deník z cesty po Turecku

14. 5.–28. 5. 2010

Pátek, 14. 5.

Přípravy hotovy. Kufry se povedlo sbalit, máme všechno kromě opalovacích krémů, které jsou v balíku od LR. Prvním ranním úkolem bylo vyzvednutí balíku na poště. Naštěstí se povedlo.

Kontrola věcí doma, vypnutí, zamčení a v deset odcházíme ke Grandu na autobus Student Agency. Odjel i přijel včas, ve 13 hodin jsme přistáli na Florenci. V Praze prší stejně jako v Brně, takže se nikde nezdržujeme a jedeme metrem na letiště.

Plánovaný odlet je v 17 hodin. Všechno probíhá hladce. Po kontrole sedíme v letištní hale a sledujeme, jak nám do letadla nakládají kufry a jídlo. V 17 hodin nastupujeme, chvíli čekáme a letíme.

Poznatek: je potřeba dívat se na věci z nadhledu. V Brně hnusně, 11 km nad Brnem nádherně slunečno.

Přistáváme v Antalyi asi v jedenáct hodin místního času (+1). Rozdělili si nás do autobusů a jedeme do hotelu. Máme ještě pozdní večeri, důchodci nadávají, že je to samá zelenina. U snídaně je růžová marmeláda.

Sobota, 15. 5.

Ráno vyjíždíme z Antalye na sever. Přejíždíme přes pohoří Taurus, skály, cedry, borovice, kytičky (je jaro a všechno kvete). Nahoře je sníh.

Seznamujeme se na benzínce s místními sladkostmi.

Po poledni dorazíme do města Konya. Prohlížíme si hlavně muzeum tanečnických dervišů a jeho zakladatele Mevlâny a sousední mešitu. Je sobota, asi volno, všude je plno lidí, hlavně žen. Zkoumáme různé způsoby oblečení.

Na oběd jedeme do samoobslužné restaurace na benzínce. Má výbornou úroveň, mnohem lepší než u nás. Výběr ze spousty jídel, hlavně zeleninových. (Důchodci nadávají, že v té směsi s omáčkou nemůžou najít maso.) I toalety jsou na vyšší úrovni, pěkně vykachličkované, papírová sedátka a desinfekční osvěžující vodička na ruce.

Další zastávkou je Sultanhani Kervansaray (karavanséraj), zájezdní hostinec pro karavany, ubytování pro lidi a zvířata, a lázněmi, mešitou... ze 13. století, přestavěný, celkem zachovalý.

Odjíždíme se ubytovat přes Aksaray do centra Kappadokie, do Nevşehiru.

Neděle, 16. 5.

Po snídani odjíždíme do podzemního města Kaymakli, 20 km jižně od Nevşehir. Má asi osm pater do hloubky, přístupná jsou čtyři. V lávovém tufu jsou sklady, kostel, obytné místnosti. . . všechno s nízkými stropy a úzkými průchody.

Přejíždíme do Göreme, „muzea“ staveb ve skále, převážně jde o kostely. Velmi staré, vymalované a poměrně zachovalé. Čeká nás oběd a vyhlídky na skalní věže a jiné zajímavé útvary. Navštěvujeme Zelve, místo na rozhraní tří údolí, kde jsou ve skále opět kostely a kláštery.

Na zpáteční cestě se zastavujeme v onyxové dílně, ve vesnici Avanos v keramické dílně, u Uchisar se díváme na skalní věže s pokličkami. V obchodě se sladkostmi nakupujeme „sladké provázky“. (Nakonec zjišťujeme, že se to jmenuje „pişmaniye“, přezdíváme tomu pižmoni a chutná to jako sladké provázky.)

Pondělí, 17. 5.

Budíček 4.30, v pět odjíždíme z Nevşehiru na let balónem. Máme startovat na ploše poblíž Göreme. Je tu naskládaných snad deset balónů vedle sebe a nafukují se. Mezitím si dáváme kávu a bábovku. Na parkovišti je spousta turistů, naštěstí je každý koš tak pro 20 lidí, snad se všichni vlezeme.

Balóny už vypadají nafouknuté, ale musíme ještě počkat, nahoře je vítr. Za chvíli se balón nafukuje znovu a ležeme do koše. Něco se ale pokazilo, balón nechce spolupracovat s hořáky a sfukuje se. Takže zase vystupujeme, chlapi položí koš na bok a nafukují větrákem balón znovu.

Druhý pokus. Nastupujeme do koše, tentokrát se to povedlo a odlepujeme se od země. Je asi půl sedmé, slunce už vyšlo, takže východ slunce nad Kappadokií už jsme prošvihli, ale vidíme shora tu Kappadokii, údolí, útvary, obydlí v nich. Pěkně na to svítí sluníčko a všude okolo je spousta balónů.

Po necelé hodině letu se blížíme k přistávacímu místu, které je na travnato-skalnaté stepi o pár kilometrů dál. Tam už čeká parta balónářů, chytají lana a pomáhají nám přistát. Přijíždí traktor se speciální balónovou vlečkou, pilot se ještě na chvíli vznese a naskočí s celým balónem na vlečku. Chlapi začínají skládat balón a my ležeme z koše.

Na louce už čeká rozložený stoleček a na něm šampaňské. Pilot ho otevírá, nalévá spolu s brusinkovým džusem do skleniček, připijíme si a dostáváme certifikát o letu balónem.

Pak nás minibusy vezou zpátky k hotelu. Přijíždíme o půl deváté, v době, kdy jsme měli odjíždět. Ještě snídani, bereme kufry a po deváté vyrazíme směr Ankara.

Naší dnešní jedinou zastávkou na dlouhé cestě do Ankary je chetitské město Chatušaš (Hattuša) se svatyní Yazilikaya. Jsou to v podstatě ruiny rozprostřené po poměrně velké ploše. Zbyly nějaké základy, brány, kameny.

Odjíždíme do hlavního města, krajina okolo je dost kopcovitá a suchá. Moderní domy, ale okolo sucho, vyschlá tráva, někde i rozvaliny a odpadky. Po ubytování a večeři se jdeme chvíli projít po městě. Je na náš vkus docela rušné a živé, za chvíli se vracíme.

Úterý, 18. 5.

Den zahajujeme prohlídkou Muzea Anatolských civilizací (od pravěku přes Chetity po Římány). Brzy poté vyrazíme směrem na Istanbul, prý docela spěcháme, abychom stihli v Istanbulu Velký Bazar.

Zase se zastavujeme na benzínce na oběd a po obědě zjišťujeme, že autobus má poruchu, něco s alternátorem, a budeme hledat opravnu. Tak hledáme, na třetí pokus jsme našli tu správnou, v Izmitu. Oprava chvíli trvá. Je zima a prší.

Pokračujeme do Istanbulu a užíváme si zážitek přejezdu z Asie do Evropy. Průjezd městem trvá neskutečně dlouho, snad dvě hodiny. Zítřka je státní svátek a všude visí obří červené vlajky.

Večer se jdeme podívat na osvětlenou Modrou mešitu. Je to opravdu kouzelný zážitek.

Středa, 19. 5.

Dnešní rušný den začíná prohlídkou Modré mešity. Město je ucpané, jedeme k ní snad déle, než bychom šli pěšky. Čekáme ve frontě se skupinami Japonců, Francouzů a dalších, a když se konečně dostaneme dovnitř, je i tam narváno, protože pro návštěvníky je vyhrazen prostor vzadu. I tak obdivujeme modrou kachličkovou výzdobu.

Následuje návštěva chrámu Hagia Sofia, což byl nejprve kostel, pak mešita a dnes muzeum. Splenec různých stylů, byzantské mozaiky, arabské nápisy, mihráb místo oltáře. . .

Pokračujeme prohlídkou paláce Topkapi. Je rozlehlý, různé budovy, pavilony, nádvoří, zahrady. . . Taky splenec, ale aspoň v podobném stylu, jak se postupně rozrůstal. Výzdoba budov zevnitř i zvenku je zajímavá, navíc jsou v pavilonech sbírky a výstavy, je na co se dívat. Je tady opět spousta lidí, mezinárodní složení, a i když je palác opravdu velký, je i tady tlačence.

Pak máme naplánovanou plavbu po Bosporu. Autobusu opět dlouho trvá, než se vymotá z parkoviště a dojede s námi k přístavu. Pak se hodinku motáme po Bosporu.

Navečer navštěvujeme Velký bazar. Opravdu velké tržiště, spousta krámků pod jednou střechou, docela bludiště. Taký docela nacpáno, ale není tu tak nebezpečno, jak jsem si myslela. Prodávají se tu hlavně šperky, kožené věci, oblečení, koberce, suvenýry. Koupili jsme si polštářek.

Čtvrtek, 20. 5.

Odjíždíme z Istanbulu, město je zase zacpané. Přejíždíme zpět na asijskou stranu do Gebze a přeplováme Iznický záliv na trajektu. Jede asi 40 minut. Vynořujeme se ve městě Yalova a pokračujeme do města Bursa.

V Burse si prohlížíme Velkou mešitu (Ulu Camii), kde jsou zrovna modlitby, trochu tam zavazíme. Navštěvujeme trh s hedvábím Koza Han a jedeme nahoru nad město, kde je Zelená hrobka a Zelená mešita. Obě mají uvnitř zelené, ale hlavně tyrkysové kachličky. Turecký průvodce nám v mešitě domluvil i to, že přišel imám a zazpíval nám.

Vrátili jsme se na trh a nakoupili spoustu hedvábí.

Pátek, 21. 5.

Ráno opouštíme Bursu a jedeme směrem na Tróju. Prohlížíme si rozvaliny. Bylo tu devět vrstev Tróji z různých období, ale stejně z toho moc nezbylo. Snad jediné zachovalé je divadlo a ukázka zdiva z vepřovic, které je pod plachtou, aby se nerozpadlo. U chodu do areálu stojí ten profláknutý dřevěný kůň a všichni se s ním fotí. Po prohlídce se odjíždíme ubytovat do Ayvaliku. Prší.

Sobota, 22. 5.

Po snídani se přesouváme do léčebného centra Asklepion. Zůstala tady obchodní třída, posvátný pramen (funkční), odeon (malé divadlo), léčebný tunel a pár dalších rozvalin.

Přesouváme se do Pergamonu, o pár kilometrů dál, a navštěvujeme zbytky antického města. Divadlo, Diův oltář (který tam není), zbytky Athénina chrámu, zbytky velkého chrámu (je vidět, z jakých komponent se skládal), studnu.

Opět se přesouváme, a to jižně do Efesu. Nad Efesem nejdřív navštěvujeme poutní místo „domek Panny Marie“, kde je malý kostelík, zeď přání nacpaná papírky a posvátný pramen. Chodí sem jako poutníci křesťané i muslimové a taky všechny zájezdy.

Pak se jdeme podívat dolů do Efesu a zkoumáme, co všechno tam zbylo. Chrám, divadla, knihovna, lázně, domy... Na to, že město je velmi staré,

je poměrně zachovalé. (Vypadá to na déšť. Plánuju počasí tak, aby začalo pršet, až nasedneme do autobusu. Vyšlo to.)

Musíme ještě navštívit další nezbytnou dílnu, tentokrát kůže. Sice nám neukážou výrobu, ale je módní přehlídka. Marek si kupuje bundu. Ubytování máme v Kuşadası.

Neděle, 23. 5.

První zastávkou našeho poznávacího dne je Hierapolis a Pamukkale. Na jednom kopci v krajině je bílý nános a nad ním rozvaliny antického města. Vápnitá voda zanechává na skále bílé usazeniny a tvoří jezírka. Má být termální. Teče různými kanálky někam dolů, jinak jsou jezírka prázdná nebo umělá, se studenou vodou. Nemáme moc času, chceme do termálních lázní, takže město Hierapolis v obří nekropolí jen tak proběhneme. (Hroby, samý hroby. . .) V termálním bazénu je přírodní minerálka, okolo vody rostou kytky a ve vodě jsou mramorové sloupy. Je to hodně originální koupání.

Další zastávka je v kobercové dílně. Provází tady Češka. Vysvětluje nám zajímavosti ohledně zpracování hedvábí a výroby koberců. Zase nám ukazují spoustu kusů, jsou pěkné, ale ovšem drahé. Fotbalový fanoušek se projevuje jako znalec koberců a hodnotí kvalitu. Tak koberec nekupujeme.

Pak nás čeká už jen velmi dlouhý přejezd do Alayne. Ubytováváme se v hotelu a následujících pět dní se válíme u moře.